

EL MICALET
GALACTIC

Pia l'espia

Ximo Cerdà

Il·lustracions d'Inma Almansa

bromera

L'extrafolari episodi dels DVDs de pilates

Adrià no estava preparat per al que es va trobar aquell dia en tornar a sa casa i obrir la porta.

En l'instant en què va penetrar en el xicotet rebedor que donava accés al saló, d'una ullada va ser conscient dels fets següents: el televisor estava encés, i Pia, la senyora que netejava la casa, n'estava davant; de fet, sostenia el comandament a distància a les mans. Però no portava la vestimenta habitual, consistent, bàsicament, en un davantal sobre la roba de carrer. En compte d'això, vestia unes malles fosques d'aspecte esportiu.

Aquella inusual visió el va impactar de tal manera que a penes va ser capaç de reaccionar.

—Pia! —va exclamar el xiquet, atordit—. Què fas?

—Qui? Jo? Res. Res en absolut. Res de res.

L'arribada d'Adrià també havia enxampat per sorpresa Pia que, sobresaltada, s'afanyava a manipular el comandament a distància, probablement amb la intenció d'apagar el televisor. Però no va trobar el botó adequat i la imatge només va arribar a parpel·lejar unes quantes vegades. Llavors Adrià va reparar en el que s'estava projectant i es va quedar de pasta de moniato.

Era un dels DVDs del curs de pilates de sa mare.

—...Un, dos, tres, inspireem.. —deia una instructora de cabellera arrissada, enfundada en un xandall de colors virolats—. Un, dos, tres, expireem...

—Què feies? —va preguntar ell—. Estaves veient els DVDs de pilates de la mare?

—Jo? En absolut!

Pia tractava de negar el que era evident, però allí estava el televisor, contradient-la. La seua estampa era un poc ridícula, perquè Pia era baixeta i grassoneta. La seua indumentària semblava ser tres o quatre talles més menuda del que necessitava, i feia la impressió que anava a esclatar d'un moment a un altre.

—No em mentisques. Estaves practicant pilates!

—Practicant pilates, jo? Quina ocurrència! Com vols que practique pilates, amb tot el treball que tinc?

I, per a concloure la conversa, va agafar el plomall i es va dirigir al corredor.

—I, llavors, per què està el televisor encés?

—Ni idea —va dir Pia, sense detindre's—. Es deu haver encés a soles. Mare meua, quanta brutícia acumulen aquestes prestatgeries!

Les últimes paraules de Pia van arribar a Adrià des del fons del corredor, quasi com un murmuri, esmoreïdes per la distància.

Aquella actitud el va indignar molt. Pia no només li negava una explicació convincent, sinó que a més es comportava com si Adrià s'ho estiguera inventant tot. I això sí que no.

Adrià va prémer el botó STOP del reproductor de DVD i va apagar el televisor, desubicat. Era possible que Pia aprofitara els moments en què no hi havia ningú a casa per a veure els vídeos de la mare i practicar pilates? No semblava que això fora propi de Pia. Encara que cada vegada estava menys segur de quines coses eren pròpies d'ella i quines coses no.

Perquè, des de feia un temps, Adrià havia començat a sospitar que Pia guardava un secret. Un secret fosc, comprometedor i inconfessable.

I això el feia sentir molest.

Sempre s'havia dut bé amb Pia. Passaven moltes hores junts. Jugaven, feien bromes i, de tant en tant, ella li contava històries meravelloses sobre el seu país, un lloc remot anomenat Equador. Adrià no havia estat mai allà, però seria capaç de descriure el lloc al mil·límetre gràcies a les detallades explicacions d'ella. Reien i es divertien junts. Per això se sentia un

poc ofès en pensar que aquella dona poguera tindre un secret. Perquè per a ell, que sabia el que significava la paraula *lleialtat*, ocultar un secret a un amic era quasi com mentir.

Era senzill agafar-li afecte a Pia. Fins i tot a simple vista, presentava un aspecte simpàtic. A més de baixeta i grassoneta, tenia la pell morena. Era divertida, afectuosa, i parlava de manera graciosa, canviant algunes consonants i dient «vosté» a tothom, inclosos Adrià i els seus amics. El seu nom autèntic era Piedad, encara que ningú li deia així. Tots li deien, simplement, Pia.

Havia arribat de l'Equador feia poc més de cinc anys i de seguida va començar a treballar a casa d'Adrià. Des del primer moment va ser una més de la família. Els pares d'Adrià, Albert i Ariadna, eren molt amables i afectuosos amb ella. Quan anaven al centre comercial els caps de setmana, la

mare solia comprar-li algun detall: una brusa, un ambientador, o un pitxer perquè Pia decorara sa casa. El pare d'Adrià li permetia usar l'ordinador i li preparava l'aplicació de videoconferències perquè Pia es comunicara amb la seua família, el marit i els fills, que encara residien a l'Equador. També li organitzaven festes sorpresa fantàstiques, amb un pastís de xocolata enorme, per a celebrar el seu aniversari i, en una ocasió, Pia fins i tot els va acompanyar en un dels viatges familiars que feien a l'estiu.

Per tots aquests motius, Adrià es va sentir traït en sospitar que Pia poguera estar ocultant-los alguna cosa.

Si un parell de mesos abans li hagueren preguntat a Adrià si Pia era capaç d'enganyar els seus pares, ell ho hauria negat rotundament. Però, clar, això hauria sigut un parell de mesos abans. Ara, després de totes aquelles mostres de comportament sospitosos, ja no podia estar-ne tan segur.

Al principi havien sigut xicotets detalls als quals Adrià a penes havia donat importància: mirades estranyes, canvis minúsculs de la rutina diària, telefonades inusuals... Un dia, feia poc més d'un mes, havia d'anar a buscar Adrià a l'acadèmia d'anglès i es va retardar més de mitja hora. I, quan per fi va aparèixer, va arribar acalorada, esbufegant i suada, com si vinguera de córrer una marató.

—Què t'ha passat, Pia? —va preguntar Adrià.

—És que... he perdut el nord netejant l'habitació dels teus pares.

—L'habitació? —va continuar furgant Adrià, a qui aquella resposta no acabava de convèncer—. I com és que vens tan acalorada?

—Doncs perquè... perquè... Doncs perquè estava realment bruta. Tu l'has vista? Amb tants amagatalls i prestatges...

I amb aquesta excusa, Pia va donar per resolta la qüestió. Encara que a Adrià no li va semblar una explicació vàlida, va decidir oblidar el tema. I ho hauria fet, si no haguera sigut perquè, des d'aquell moment,

les mostres de comportament estrany per part de Pia pareixien multiplicar-se.

En una altra ocasió, Adrià jugava al parc amb els amics i Pia l'observava des de la distància, asseguda en un banc. Ell va poder veure amb claredat com un home d'aspecte sospitos, amb gavardina i un barret gris, es va acostar a ella i li va donar una nota minúscula de paper amb un moviment ràpid. En interrogar-la sobre el succés misteriós, Pia va respondre de nou amb excuses.

Dues setmanes arrere, Adrià la va sorprendre mentre ella regirava els papers del pare. I, en altres ocasions, la va veure parlant-li al plomall, pronunciant frases sense sentit com ara «el pardalet està al niu», «baixant de la font del Gat, una noia, una noia», i coses així!

Però allò del televisor havia sigut, sens dubte, el més estrany de tot. Aquell episodi era l'últim d'una extensa sèrie de comportaments extravagants. Adrià va considerar que ja tenia prou elements per a desconfiar oficialment del comportament de la dona. Ara la pregunta era: què havia de fer? Amb el cap fet un embolic, va decidir que tot aquell assumpte li venia un poc gran, i va recórrer a la persona que ell pensava que ho podria gestionar millor: son pare.